

2.Mojžíšova 34.kapitola, 29.-35.verš: Když pak Mojžíš sestupoval z hory Sínaje, měl při sestupu z hory desky svědectví v rukou. Mojžíš nevěděl, že mu od rozhovoru s Hospodinem září kůže na tváři. Když Áron a všichni Izraelci uviděli, jak Mojžíšovi září kůže na tváři, báli se k němu přistoupit. Ale Mojžíš je zavolal, i vrátili se k němu Áron a všichni předáci pospolitosti a Mojžíš k nim promluvil. Potom přistoupili všichni Izraelci a on jim přikázal všechno, o čem s ním Hospodin mluvil na hoře Sínaji. Když k nim Mojžíš přestal mluvit, dal si na tvář závoj. Kdykoli Mojžíš vstupoval před Hospodina, aby s ním mluvil, odkládal závoj, dokud nevyšel. Pak vycházel, aby k Izraelcům mluvil, co mu bylo přikázáno. Izraelci spatřili Mojžíšovu tvář a viděli, jak mu kůže na tváři září. Proto si Mojžíš dával na tvář závoj, pokud nešel mluvit s Hospodinem.

2.Korintským 3.kapitola, 12.-4.kapitola, 2.verš: Když tedy máme takovou naději, smíme vystupovat s plnou otevřeností a jistotou. Nepočínáme si jako Mojžíš, který zahaloval svou tvář závojem, aby synové Izraele nespátřili konec té pomíjející záře. Avšak jejich myšlení na tom ustrnulo. Až do dnešního dne zůstává onen závoj při čtení staré smlouvy a zůstává skryto, že je zrušen v Kristu. A tak až podnes, když se čte Mojžíš, leží na jejich srdci závoj. Avšak „když se obrátí k Pánu, je závoj odstraněn“. Duch je tím Pánem, kde je Duch Páně, tam je svoboda. Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně. A proto, když nám byla z Božího slitování svěřena tato služba, nepoddáváme se skleslosti. Nepotřebujeme skrývat nic nečestného, nepočínáme si lstivě ani nefalšujeme slovo Boží, nýbrž činíme pravdu zjevnou a tak se před tváří Boží doporučujeme svědomí všech lidí.

Lukášovo evangelium 9.kapitola, 28.-36.verš: Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil na horu, aby se modlil. A když se modlil, nabyla jeho tvář nového vzhledu a jeho roucho bělostně zářilo. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš; zjevili se v slávě a mluvili o cestě, kterou měl dokonat v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy obestřel těžký spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu i ty dva muže, kteří byli s ním. V tom se ti muži začali od něho vzdalovat; Petr mu řekl: „Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Než to dopověděl, přišel oblak a zastínil je. Když se ocitli v oblaku, zmocnila se jich bázeň. A z oblaku se ozval hlas: „Toto jest můj vyvolený Syn, toho poslouvejte.“ Když se hlas ozval, byl už Ježíš sám. Oni umkli a nikomu tehdy neřekli nic o tom, co viděli.

Odras slávy Páně jako pohled do zrcadla

Zážitek proměnění Páně je ujištěním pro tři učedníky, že se rozhodli správně, když po zázračném rybolovu odešli za Ježíšem a učili se být rybáři lidí. Petr to řekl v evangeliu Ježíšovi jasně: „jsi pro nás Božím Mesiášem (Kristem)“. Teď Boží slávu zažíval, sice to nebylo dlouho, ale prožitek to byl jasný, nádherný, úžasný. Na Ježíšova slova o utrpení, zavržení, smrti a vzkříšení, která jim Ježíš těsně před tím, než vystoupali na horu, poprvé řekl, bylo pro tuto chvíli zapomenuto. Tou nádherou bylo překryto i uvažování o Ježíšových nedávných slovech o tom, že následování Ježíše může – a my víme, že bude – vyžadovat také po učednících utrpení, odmítání a pro mnohé i předčasnou a násilnou smrt.

Snažme se vybavit si okamžiky ve svém životě, kdy prožitek víry byl tak silný, přemáhající, i když třeba tichý až pokorný, že to nadlouho v nás zůstane a působí jako pevné ujištění, že jít za Ježíšem bylo a je správné rozhodnutí.

Apoštol Pavel použil čtení ze Starého zákona (SZ) jako doklad toho, co mi si často připomínáme, totiž že NZ je naplněním SZ. Židé (jako vyvolený národ) měli ve své historii – když se čas naplnil - poznat a přijmout Ježíše jako Božího milovaného Syna a jeho poslouchat. Jejich myšlení se ovšem zatvrdilo, proto až dodnes zůstává při čtení Staré smlouvy ona pomyslná rouška zakrytá, odnímá se jen v Kristu. Jinými slovy Židům při čtení Mojžíše na srdci a na mysli leží rouška, ale jakmile se člověk obrátí k Pánu, rouška mizí. A my máme mít odkrytou tvář a odrážet jako v zrcadle Ježíše; jako toho, komu jsme uvěřili jako svému Pánu a Spasiteli.

Pavel dokonce říká, že Mojžíš si zakrýval tvář, aby Židé nezpozorovali konec toho, co mělo pominout. My vnímáme jeho záři jako předobraz mnohem silnější záře, která je popisována v dnešním čtení z Lukášova evangelia: Když se Ježíš modlil, nabyla jeho tvář nového vzhledu a jeho roucho bělostně zářilo. Dva muži s ním rozmlouvali (Mojžíš a Eliáš – představitel „starého Izraele“ a druhý svědek, aby byla slova potvrzena jako pravdivá) o jeho službě lidem a světu, která bude těžká, ale přesto vítězná a slavná.

Mojžíšovi září kůže na tváři. Září mu od rozhovoru s Hospodinem. Nezpůsobil tu zář svým uměním či nějakým trikem, ale tím, že se plně vydal Božímu vlivu – ten z něj pak zářil. Tak celá naše osobnost má vyzařovat pokornou radost: víme, komu patříme, ke komu se hlásíme. Bude z nás vyzařovat jistota, že jsme volili dobře, když jsme se k Ježíši přidali. Odraz slávy Páně – proměna našich životů k Božímu obrazu (podle příkladu Ježíšova života) – pak bude jako náš ranní pohled do zrcadla, ve kterém už neuvidíme rozespálý obličej, ale radostně zářící tvář Ježíšova učedníka a služebníka.